

Posolstvo Svätého Otca

k 50. svetovému dňu modlitieb za duchovné povolania

21. apríla 2013 – Štvrtá veľkonočná nedeľa

Povolania – znamenie nádeje založenej na viere

Drahí bratia a sestry!

Na 50. svetový deň modlitieb za duchovné povolania, ktorý sa bude sláviť 21. apríla 2013, na Štvrtú veľkonočnú nedeľu, by som vás rád pozval zamyslieť sa nad témou: „*Povolania – znamenie nádeje založenej na viere*“, ktorá dobre zapadá do *Roku viery* a súvisí tiež s 50. výročím otvorenia Druhého vatikánskeho koncilu. Boží služobník Pavol VI. totiž počas zhromaždenia koncilu ustanovil osobitný deň spoločných modlitieb k Bohu Otcovi, aby naďalej posielal robotníkov pre svoju Cirkev (porov. *Mt* 9, 38). „Problém dostatočného počtu kňazov“ – zdôraznil vtedy pápež – „sa úzko dotýka všetkých veriacich: nielen preto, že od toho závisí náboženská budúcnosť kresťanskej spoločnosti, ale aj preto, že tento problém je presným a neúprosným indikátorom vitality viery a lásky jednotlivých farských a diecéznych spoločenstiev, a tiež svedectvom o morálnom zdraví kresťanských rodín. Tam kde rozkvitajú početné povolania na kňazstvo alebo rehoľný život, tam sa veľkodušne žije podľa evanjelia“ (Pavol VI., *Rozhlasové posolstvo*, 11. apríl 1964).

V uplynulých desaťročiach sa rôzne cirkevné komunity rozptýlené po celom svete každý rok na Štvrtú veľkonočnú nedeľu duchovne spojili, aby prosili Boha o dar posvätných povolaní a aby sa spoločne zamýšľali nad naliehavou nutnosťou odpovedať na Božie povolanie. Toto dôležité každoročné stretnutie skutočne povzbudilo silné úsilie o to, aby sa do centra spirituality, pastoračnej činnosti a modlitby čoraz viac dostával význam povolaní na kňazstvo a na zasvätený život.

Nádej spočíva v očakávaní niečoho pozitívneho v budúcnosti, ale zároveň nás má podporovať aj v prítomnosti, neraz poznačenej nespokojnosťou a neúspechom. V čom spočíva naša nádej? Keď hľadáme na ľud Izraela, o ktorom hovorí Starý zákon, vidíme, že aj v tých najťažších situáciách ako bolo obdobie vyhnanstva, sa vynára istý konštantný prvok, ktorý pripomínali zvlášť proroci: spomienka na Božie prísľuby patriarchom. Táto spomienka si vyžaduje, aby sme nasledovali príkladný postoj Abrahama, ktorý – ako pripomína apoštol Pavol – „*proti nádeji v nádeji uveril, že sa stane otcom mnohých národov, podľa slova: ,Také bude tvoje potomstvo‘*” (*Rim* 4,18). Utešujúca a osvetľujúca

pravda, ktorá sa vynára v celých dejinách spásy, je teda Božia vernosť zmluve, ktorou sa Boh zaviazal a ktorú obnovil zakaždým, keď ju človek porušil svojej nevernosťou či svojím hriechom, od čias potopy (porov. *Gn* 8, 21 – 22) až po exodus a putovanie púšťou (porov. *Dt* 9, 7); Božia vernosť, ktorá napokon spečatila s človekom novú a večnú zmluvu, a to krvou vlastného Syna, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych pre našu spásu.

V každom okamihu, no predovšetkým v tých najťažších chvíľach, je práve Pánova vernosť tou autentickou hnacou silou dejín spásy, ktorá rozochvieva srdcia mužov a žien a utvrdzuje ich v nádeji, že jedného dňa dôjdu do „zasľúbenej zeme“. Tu spočíva istý základ každej nádeje: Boh nás nikdy nenechá samých a vždy ostáva verný svojmu slovu. Z tohto dôvodu môžeme v každej situácii, šťastnej alebo nešťastnej, žiť pevnú nádej a modliť sa so žalmistom: „*Iba v Bohu spočíň, duša moja, lebo len on mi dáva nádej*“ (*Ž* 62, 6). Mať nádej je teda to isté ako dôverovať vernému Bohu, ktorý dodržiava prísľuby zmluvy. Viera a nádej sú preto úzko navzájom spojené. „Nádej“ je totiž ústredný pojem biblickej viery, natoľko, že v mnohých úsekoch sa zdá, že „vieru“ a „nádej“ možno navzájom zameniť. Tak *List Hebrejom* úzko spája „plnosť viery“ (porov. 10, 22) a „neochvejné vyznávanie nádeje“ (porov. 10, 23). Aj keď *Prvý Petrov list* povzbudzuje kresťanov, aby boli vždy pripravení dať odpoveď ohľadne Logosa – zmyslu a dôvodu – ich nádeje (porov. 3, 15), „nádej“ sa tu rovná „viere“ (encyklika *Spe salvi*, 2).

Drahí bratia a sestry, v čom spočíva Božia vernosť, ktorej sa máme s pevnou nádejou zveriť? V jeho láske. On, ktorý je Otcom, vlieva prostredníctvom Ducha Svätého do nášho najhlbšieho vnútra svoju lásku (porov. *Rim* 5, 5). A práve táto láska, ktorá sa naplno zjavila v Ježišovi Kristovi, nás oslovuje a vyžaduje od každého odpoveď, čo chce urobiť z vlastného života, čo je pripravený staviť do hry, aby ho naplno uskutočnil. Božia láska niekedy využíva nevyspytateľné cesty, no vždy dosahuje len tých, ktorí sa nechajú nájsť. Nádej sa teda živí touto istotou: „*Spoznali sme lásku, akú má Boh k nám*“ (*1 Jn* 4, 16). A táto náročná láska, hlboká, bez akejkoľvek povrchnosti, nám dáva odvahu, umožňuje nám dúfať na ceste života i do budúcnosti, umožňuje nám dôverovať sebe samým, ale aj dejinám a druhým. Osobitne sa chcem obrátiť na vás mladí, aby som vám znova pripomenul: „Čím by bol váš život bez tejto lásky? Boh sa stará o človeka od jeho stvorenia až po koniec vekov, keď sa zavŕši jeho plán spásy. Vo zmŕtvychvstalom Pánovi máme istotu našej spásy“ (*Príhovor k mladým z diecézy San Marino-Montefeltro*, 19. júna 2011).

Podobne ako v časoch jeho pozemského života, aj dnes Ježiš, Zmŕtvychvstalý, prechádza po cestách

nášho života a hľadá na nás, ako sme ponorení do rôznych činností, s našimi túžbami a potrebami. Práve v každodennom živote sa na nás vždy znova obracia svojím slovom; volá nás, aby sme svoj život uskutočňovali spolu s ním, lebo iba on je schopný uspokojiť náš smäd po nádeji. On, ktorý žije v spoločenstve apoštolov, v Cirkvi, aj dnes povoláva ľudí, aby ho nasledovali. A táto výzva môže prísť v ktorejkoľvek chvíli. Aj dnes Ježiš hovorí: „*Príd' a nasleduj ma!*” (Mk 10, 21). Nemôžeme si zvoliť nejakú vlastnú cestu, ak chceme nasledovať jeho pozvanie. Nasledovať ho, totiž značí ponoriť svoju vôľu do Ježišovej vôle, dať mu skutočne prednosť pred všetkým a dať ho na prvé miesto vo všetkom, čo je súčasťou nášho života, či už je to rodina, práca, osobné záujmy alebo i ja sám. Znamená to zasvätiť mu vlastný život, žiť s ním v hlbokom priateľstve, prostredníctvom neho vstúpiť v Duchu Svätom do spoločenstva s Otcom a následne aj s bratmi a sestrami. A toto spoločenstvo života s Ježišom je privilegovaným „miestom”, kde možno zakúsiť nádej, slobodný a plný život!

Kňazské a rehoľné povolania sa rodia zo skúsenosti osobného stretnutia s Kristom, z úprimného a dôverného dialógu s ním zameraného na spoznanie jeho vôle. Preto je nevyhnutné rásť v skúsenosti viery, chápanej ako hlboký vzťah s Ježišom, ako vnútorné počúvanie jeho hlasu, ktorý zaznieva v nás. Táto cesta, ktorá nám umožňuje prijať Božie povolanie, sa môže udiť v rámci takých kresťanských komunit, ktoré žijú v intenzívnom ovzduší viery, veľkodušne svedčia o svojej vernosti evanjeliu a ich misijný zápal ich vedie k úplnému sebadarovaniu sa pre Božie kráľovstvo. Potravou na tejto ceste sú sviatosti zvlášť Eucharistia a vrúcny život modlitby, ktorá „musí byť z jednej strany veľmi osobná, osobnou konfrontáciou môjho ja s Bohom, so živým Bohom. Z druhej strany však musí byť stále znova vedená a osvetľovaná veľkými modlitbami Cirkvi a svätých, liturgickou modlitbou, v ktorej nás Pán neustále a správnym spôsobom učí modliť sa” (encyklika *Spe salvi*, 34).

Trvalá a hlboká modlitba umožňuje kresťanskej komunite rásť vo viere so stále sa obnovujúcou istotou, že Boh nikdy neopustí svoj ľud a že ho udržuje tým, že vzbudzuje osobitné povolania na kňazstvo a na zasvätený život, ktoré majú byť pre svet znakmi nádeje. Kňazi a rehoľníci sú totiž povolaní darovať sa bezvýhradne Božiemu ľudu v službe lásky pre evanjelium a Cirkev, v službe tej pevnej nádeji, ktorú môže dať len otvorenie sa pre horizont Boha. Preto tieto osoby môžu svedectvom o svojej viere a svojim apoštolským zápalom odovzdávať – zvlášť novým generáciám – živú túžbu odpovedať veľkodušne a ochotne Kristovi, ktorý ich povoláva, aby ho nasledovali viac zblízka. Keď Ježišov apoštol prijme Božie povolanie, aby sa venoval kňazskej službe alebo zasvätenému životu, ukáže sa v tom jeden z najzrelších plodov kresťanského spoločenstva, ktorý umožňuje hľadiť s osobitnou

dôverou a nádejou na budúcnosť Cirkvi a na jej evanjelizačné úsilie. To si vskutku žiada stále nových robotníkov na ohlasovanie evanjelia, na slávenie Eucharistie a vysluhovanie sviatosti zmierenia. Preto nech nikdy nechýbajú zapálení kňazi, ktorí budú vedieť sprevádzať mladých ako „sprievodcovia“, ktorí im pomôžu na často krivoľakej a tmavej ceste života spoznať Krista ako cestu, pravdu a život (porov. *Jn 14, 6*). Kňazi, ktorí im s evanjeliovou odvahou budú predkladať krásu služby Bohu, kresťanskej komunite a bratom. Kňazi, ktorí im ukážu plodnosť nadšeného úsilia, ktoré dáva ich vlastnému životu plný zmysel, pretože je založené na viere v toho, ktorý nás miloval ako prvý (porov. *1 Jn 4, 19*). Rovnako si želám, aby si mladí ľudia uprostred toľkých povrchných a prehavých ponúk dokázali zachovať zmysel pre prítlačivosť hodnôt, vysokých cieľov a radikálnych rozhodnutí, a tým slúžiť druhým v Ježišových šľapajach. Drahí mladí, nemajte strach nasledovať ho a kráčať po náročnej a odvážnej ceste lásky a veľkodušného záväzku! Tak budete šťastí, že môžete slúžiť, a budete svedkami radosti, ktorú vám svet nemôže dať, budete živými fakľami nekonečnej a večnej lásky a naučíte sa „zdôvodniť nádej, ktorá je vo vás“ (*1 Pt 3, 15*)!

Vo Vatikáne 6. októbra 2012

BENEDIKT XVI.